

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **P. B.**, narozený dne X.
bytem X.
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2020 č.j. 1736/2019-160-SPR/9

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2020 č.j. 1736/2019-160-SPR/9 a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, ze dne 15. 8. 2019, č.j. MHMP 1644127/2019/Dol, se zrušují, a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „**žalovaný**“) ze dne 24. 2. 2020 č.j. 1736/2019-160-SPR/9 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 15. 8. 2019, č.j. MHMP 1644127/2019/Dol (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) v souladu s ust. § 67 odst. 1 správního řádu rozhodl tak, že žalobce se dopustil přestupku, neboť jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s ust. § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) (dále jen „**zákon č. 361/2000 Sb.**“) nezajistil, aby dne 21. 10. 2018 v 07:25 hodin v Praze, Brusnickém tunelu (tunelový komplex Blanka), úseku pro směr jízdy od Prašného mostu ke Strahovu při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem; v daném případě byla s vozidlem specifikované registrační značky při řízení překročena nejvyšší dovolená rychlost, dosud nezjištěný řidič na shora specifikovaném místě a čase – na úseku označeném svislou dopravní značkou s nejvyšší dovolenou rychlostí 70 km/h jel s uvedeným motorovým vozidlem rychlostí 94 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 24 km/h, dosud nezjištěný řidič tak spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb. Výše popsaným jednáním se žalobce dopustil přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., porušením ust. § 10 odst. 3 uvedeného zákona, za což se mu dle ust. § 125f odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., za použití ust. § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona, ukládá pokuta ve výši 2 500 Kč. Dále rozhodl o povinnosti žalobce uhradit náhradu nákladů řízení a o splatnosti uvedené pokuty. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí mu bylo doručeno dne 6. 3. 2020.

II. Žalobní body

3. Prekluze
Žalobce měl za to, že odpovědnost za přestupek zanikla, k posuzovanému jednání mělo dojít dne 9. 11. 2018, prvá písemnost, která byla žalobci (prostřednictvím zástupce) doručena, bylo meritorní rozhodnutí, které bylo zástupci žalobce předáno samotným žalobcem dne 11. 11. 2019, tím došlo k materiálnímu účinku doručení, byť písemnost nedoručoval zástupci žalobce správní orgán, podstatné je, že do dispozice zástupce žalobce se písemnost dostala dne 11. 11. 2019. Z toho vyplývá, že řízení bylo zahájeno později než jeden rok od spáchání přestupku, byla překročena doba dle ust. § 30 odst. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, došlo tak k zániku odpovědnosti za přestupek.
4. Nepoučení o oprávněné úřední osobě
Žalobce namítal, že rozhodnutí je nezákonné, neboť před jeho vydáním nebyl seznámen se jménem úřední osoby, která bude o věci rozhodovat, při podání odvolání o tuto informaci požádal, o odvolání rozhodoval Mgr. S. D. Kdyby to žalobce věděl,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

vznesl by námitku podjatosti, protože Mgr. S. D. se opakovaně negativně vyjadřuje o zástupci žalobce ve správním řízení, P. K., opakovaně na něj osobně útočí, dopouští se pomluv, obecně hodnotí jeho procesní strategie (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č.j. 1 As 175/2014-47), Mgr. D. rovněž opakovaně a svévolně podal nedůvodnou stížnost na advokáta žalobce Mgr. Václava Voříška na Českou advokátní komoru. Mgr. D. část směšuje osoby P. K. a Mgr. Václava Voříška, označuje je za vzájemně provázané. O podjatosti Mgr. D. svědčí též skutečnost, že nepoučil žalobce ani P. K. o tom, že bude ve věci rozhodovat právě on, ačkoli si byl své zákonné povinnosti vědom, jeho cílem bylo zbavit žalobce možnosti namítat jeho podjatost, k tomu žalobce navrhoval svědeckou výpověď P. K. Mgr. D. rovněž vydal nezákonné rozhodnutí vůči zástupci žalobce, které bylo následně soudem zrušeno, Mgr. D. si je vědom své odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím. Žalobce měl právo vznést námitku podjatosti, měl právo na jejich posouzení představeným a odvolání v plné apelaci, i právo na soudní přezkum, žalobci však bylo znemožněno námitku podjatosti vznést, tato procesní vada spočívající v porušení ust. § 15 odst. 4 správního řádu měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, sp.zn. 4 As 205/2017.

5. Nejvyšší dovolená rychlost

Správní orgány neprokázaly úpravu nejvyšší dovolené rychlosti, tedy že by v daném úseku byla umístěna dopravní značka B20a s hodnotou „70“ (tj. omezující nejvyšší dovolenou rychlost na 70 km/h), správní orgán k tomu žádné dokazování neprováděl, zjistil pouze nastavení výstupu rychloměru, to však nevypovídá o situaci na místě. Žalobce přitom tento údaj rozporoval, tvrdil, že je dovoleno jet rychlostí 80 km/h, navrhoval ohledání na místě, daná skutečnost tak byla sporná. Žalovaný argumentoval snímkem vozidla a svými znalostmi z úřední činnosti a obecně známými skutečnostmi, neexistoval však žádný důkaz o tom, že by v daném úseku komunikace byla rychlost omezena na 70 km/h, správní orgán byl povinen buď doplnit dokazování, nebo řízení zastavit, neprovedl však důkaz navržený žalobcem, ani se k němu nevyjádřil, jde o opomenutý důkaz, což je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, skutkový stav nemá základ v provedeném dokazování. Dále namítal, že nebyl předvolán k ústnímu jednání, nemohl se efektivně bránit, tuto vadu přitom namítal v odvolacím řízení.

6. Souhrnný trest

Vytýkal správním orgánům nevedení společného řízení o více přestupcích téhož pachatele, žalovaný měl zohlednit dříve uložené tresty a uplatnit absorpční zásadu. Správní orgán I. stupně se vůbec nezabýval tím, zda vůči žalobci vede též jiná řízení, žalobce přitom uvedl konkrétní řízení, u kterých by měl právo na sloučení do společného řízení, příp. na uložení souhrnného trestu. Správní orgán I. stupně věděl, že je proti žalobci vedeno více správních řízení, z nichž některá již byla ukončena, a že je tedy dán důvod pro uplatnění absorpční zásady. Nejvyšší správní soud přitom vychází z toho, že v případech samostatně vedených řízení, u nichž byly podmínky pro vedení společného řízení, je vadou, pokud nebyly zohledněny dříve uložené samostatné tresty (neuplatnění absorpční zásady). Poukázal na to, že byl uznán vinným z přestupků ze dne a) 15. 6. 2018 (řízení sp.zn. S-MHMP 1002639/2018/Hoc), b) ze dne 30. 5. 2018 (sp.zn. S-MHMP 907803/2018/Ben) a c) ze dne 9. 11. 2018 (sp.zn. S-MHMP 1949131/2018/Šes). Řízení a) bylo zahájeno dne 25. 2. 2019, tedy dříve než dané řízení,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

rozhodnutí nabylo právní moci dne 6. 3. 2019, tedy před napadeným rozhodnutím, byly dány podmínky pro absorpci. Řízení b) bylo zahájeno dne 26. 2. 2019, tedy dříve než dané řízení, rozhodnutí nabylo právní moci dne 4. 6. 2019, tedy před napadeným rozhodnutím, byly dány podmínky pro absorpci. Řízení c) bylo zahájeno dne 2. 9. 2019, tedy dříve než dané řízení, rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 9. 2019, tedy před napadeným rozhodnutím, byly dány podmínky pro absorpci, v případě pochybností navrhl provedení důkazu správními spisy. Je tedy zřejmé, že uložené sankce měly být zohledněny, resp. mělo být upuštěno od uložení sankce dle ust. § 43 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Shrnuje, že existovalo více správních řízení, u nichž byly splněny podmínky pro projednání v řízení společném, správní orgán byl povinen dříve uložené tresty zohlednit tak, aby dostal absorpční zásadě.

7. Absence informování veřejnosti – nezákonnost důkazu

Tvrdil, že pořízený důkaz z rychloměru je nezákonný, neboť o jeho umístění nebyla informována veřejnost ani žalobce. Daný rychloměr je automatickým technickým prostředkem, nebylo dodrženo ust. § 24b odst. 2 zákona o obecní policii a jedná se o nezákonně pořízený důkaz. Vyjádření žalovaného to nijak nevyvrací, dopis ředitele dopravní policie se stanovením míst k měření prokazuje, že o zřízení tohoto systému byla informována dopravní policie, nikoli veřejnost, ověřovací list pouze prokazuje, že rychloměr byl ověřen, nikoli, že o jeho umístění byla informována veřejnost. Ani odkaz na webovou adresu dle názoru žalobce nic neprokazuje, žalovaný její obsah neuložil na žádný nosič dat, ani jej nevytiskl, žalobce sice může na webové stránky nyní nahlédnout, to však nic nevypovídá o tom, zda byla veřejnost informována před 21. 10. 2018, poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č.j. 1 As 33/2011-58. Podmínka dle ust. § 24b odst. 2 zákona o obecní policii není splněna tím, že je veřejnost informována dodatečně. Žalobce tedy přede dnem, kdy došlo k přestupku, nebyl informován o zřízení automatického technického prostředku, žalovaný toto tvrzení nevyvrátil.

8. Nekonání ústního jednání

Již v odvolání žalobce namítal, že nebyl předvolán k ústnímu jednání, ani mu správní orgán I. stupně neumožnil seznámit se s podklady pro rozhodnutí, neumožnil mu tak uplatnit jakákoli procesní práva. Žalovaný připustil, že žalobce nebyl řádně, tj. prostřednictvím zástupce, předvolán k ústnímu jednání, když předvolání (písemnost, kterou bylo zahajováno řízení) nebylo doručeno zástupci žalobce, avšak shledal, že žalobce tuto vadu sám zhojil tím, že činil v řízení úkony, byl tedy s jeho stavem obeznámen, před vydáním rozhodnutí se písemně vyjádřil, materiální stránka doručení byla naplněna. K tomu žalobce uvedl, že jeho zmocněnec se o zahájení přestupkového řízení nedozvěděl, žalobce žádnou písemnost nenalezl, od toho si zvolil zmocněnce, aby mu bylo doručováno, teprve doručení zmocněnci vyvolá právní účinky, zástupce se o žádné písemnosti nemohl dozvědět, neboť ani sám žalobce o žádné písemnosti o zahájení řízení či předvolání k jednání neví. Není pravdivé, že by se žalobce před vydáním rozhodnutí písemně vyjádřil, prvním úkonem, který žalobce prostřednictvím zástupce ve věci učinil, bylo odvolání, o kterém žalovaný rozhodoval. Má-li žalovaný na mysli podání ze dne 26. 6. 2019, tak toto bylo učiněno v jiném řízení, tj. v řízení vedeném proti řidiči vozidla, kde bylo podstatné provést dokazování k subjektu přestupku. Správní orgán I. stupně vedl obě řízení pod stejnou spisovou značkou, pokud je to pro žalovaného matoucí, nelze to vykládat k tíži žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

9. Nezákonně zahájené řízení

Tvrdil, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, rozhodnutí o zastavení řízení proti řidiči bylo nezákonné, správní orgán I. stupně totiž zcela pominul, že řidič se k řízení vozidla doznal, k prokázání tohoto tvrzení navíc navrhl svědka, pokud správní orgán I. stupně neměl jistotu, že řidič vozidlo řídil, měl provést důkaz svědeckou výpovědí, nebyl však oprávněn zastavit přestupkové řízení, nebyl v důkazní nouzi. Takové rozhodnutí je nezákonné a předčasné, nebyly splněny podmínky pro přenos odpovědnosti na provozovatele.

10. Návrh na naprostou anonymizaci

Nesouhlasil s tím, aby osobní údaje žalobce a jeho advokáta byly Nejvyšším správním soudem prostřednictvím jeho webu vyvěšeny na internetu, ani nesouhlasil s tím, aby na tomto webu bylo zveřejněno neanonymizované rozhodnutí krajského soudu a Nejvyššího správního soudu. K tomu uvedl velmi obsáhlou argumentaci a polemiku, kdy rovněž uvedl, že se nejedná o žalobní námitku, ani o kasační námitku, ale o upozornění výlučně pro Nejvyšší správní soud ve smyslu, že žalobce a jeho advokát trvají na zachování soukromí a nesouhlasí, aby je státní moc pověsila na internet, případně i jinde. Navrhl, aby krajský soud tuto část podání vyřídil tak, že věc patří do kompetence státní správy Nejvyššího správního soudu, přičemž krajský soud jeho web nespravuje a neodpovídá za něj.

11. Navrhl, aby napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí byla zrušena, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení a aby byla žalovanému uložena povinnost uhradit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě podrobně popsal předchozí průběh správních řízení o přestupku řidiče a o přestupku provozovatele vozidla, vyjádřil se k jednotlivým žalobním námitkám.
13. K námitce ohledně prekluze žalovaný uvedl, že skutek se stal dne 21. 10. 2018, dne 4. 4. 2019 došlo k zahájení řízení o přestupku řidiče, dne 27. 6. 2019 bylo vydáno usnesení o zastavení řízení ve věci přestupku řidiče. Dne 27. 6. 2019 došlo k zahájení řízení ve věci přestupku provozovatele, dne 16. 8. 2019 došlo k vydání rozhodnutí o přestupku provozovatele, rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o přestupku provozovatele pak nabylo právní 6. 3. 2020. Žalovaný uvádí, že v dané věci nedošlo k zániku odpovědnosti za přestupek, jelikož lhůta stanovená v ust. § 30 v návaznosti na § 32 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) byla dodržena.
14. K námitce o nepoučení o oprávněné úřední osoby žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č.j. 7 As 332/2016-44, z podané žaloby není zřejmé, jakým způsobem se mělo toto nesdělení dotknout práv žalobce, daný postup tak nelze považovat za nezákonný. Žalobce dovozuje podjatost Mgr. S. D. z

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

údajně negativních vyjádření k osobě P. K. či Mgr. Voříška a z podání stížnosti na advokáta Mgr. Voříška k České advokátní komoře. Nicméně, vzhledem k množství případů, v nichž je P. K. zástupcem, mu muselo být zřejmé, že osobou, jež bude rozhodovat o podaném odvolání, je Mgr. S. D.

15. Poukázal na to, že námitkám podjatosti vzneseným obecnými zmocněnci (jako je např. společnost O. V. s.r.o. nebo též P. K.) proti celému ústřednímu orgánu (žalovanému) nebylo vyhověno, neboť podávané námitky jsou pouze účelovými a nepravdivými spekulacemi (viz např. č. j. žalovaného 818/2018-160-SPR, 690/2018-160-SPR, 514/2018-160-SPR a další), představují zneužití práva, které nepožívá žádné ochrany, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č.j. Nao 122/2017-13 týkající se opakovaného podávání námitek podjatosti. P. K. bezpochyby patří mezi obecné zmocněnce, kteří zneužívají právo či provádějí obstrukce ve správním řízení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu uvedené výše), Mgr. S. D. tudíž pouze ve svých vyjádřeních vychází z veřejně dostupné judikatury, což nemůže být považováno za žádný důvod k podjatosti. Advokát Mgr. Voříšek podal obdobnou námitku podjatosti na předsedu senátu Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích, kdy důvodem bylo mimo jiné podání podnětu k zahájení kárného řízení s advokátem Voříškem, protože jej přirovnal k představitelům nacistické justice R. F. či K. H. F. Nejvyšší správní soud se k tomu vyjádřil ve svém usnesení ze dne 16. 5. 2017, č.j. Nao 169/2017-150, že se o důvod podjatosti nejedná. Podnět k České advokátní komoře na advokáta Mgr. Voříška byl podán právě mimo jiné kvůli zatěžování žalovaného neprojednatelnými podáními. Česká advokátní komora sdělila žalovanému, že neshledala naplnění skutkové podstaty kárného provinění, avšak uvedla v písemnosti ze dne 21. 6. 2019, č.j. S-1085/2018-011: *„Kontrolní rada České advokátní komory se nicméně zabývala též vhodností postupu stěžovaného advokáta, a dospěla k závěru, že advokát ve stížnostech zmiňovaných případech nepostupoval vždy v souladu s povinnostmi advokáta, tak jak jsou upraveny zákonem o advokacii a pravidly profesní etiky a soutěže advokátů, tedy povinnost, aby jeho projevy v souvislosti s výkonem advokacie byly věcné, strážlivé, a nikoliv vědomě nepravdivé a aby postupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu. Pochybení advokáta nedosahuje intenzity kárného provinění, advokát však byl Českou advokátní komorou důrazně upozorněn, aby se vytýkaných pochybení do budoucna vyvaroval.“* Je tedy zřejmé, že podnět k České advokátní komoře byl oprávněný, neboť advokát Voříšek byl upozorněn, aby vytýkaného jednání zanechal. Navíc námitka podjatosti z hlediska údajného negativního vztahu k Mgr. Voříškovi nemá na věc žádný dopad, neboť pan Mgr. Voříšek nebyl ve správním řízení zástupcem, a tudíž není relevantní se tvrzenými skutečnostmi vůbec zabývat.
16. Nesdělením jména oprávněné úřední osoby se Nejvyšší správní soud zabýval již v celé řadě rozsudků u zcela shodného zástupce či jeho předchůdce Mgr. T., např. rozsudek ze dne 2. 3. 2017, č.j. 7 As 313/2016-30 či ze dne 16. 3. 2020, č.j. 1 As 412/2019-32, námitka nesdělení jména oprávněné úřední osoby se objevuje napříč soudními řízení po celé ČR, v nichž figurují výše uvedené osoby, a pouze v extrémně výjimečných případech, což je právě případ zmíněný žalobcem (sp.zn. 4 As 205/2017), je tato námitka soudy přijata. Pouze v řízeních vedených proti žalovanému u Městského soudu v Praze (např. sp.zn. 1 A 68/2019, 3 A 143/2019, 4 A 40/2019 a celá řada dalších), je totožná námitka podjatosti vznesena až v soudním řízení. Jestliže však, jak je výše uvedeno, byly obecní zmocněnci schopni vznášet nedůvodné a obstrukční

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

námítky podjatosti proti Mgr. S. D. i dříve a najednou přestanou, tak takovému jednání je pouze další obstrukcí ze strany těchto subjektů, doufajících, že dojde ke zrušení napadeného rozhodnutí v soudním řízení a následnému vyinkasování soudních poplatků. Žalovaný uvádí, že Mgr. S. D. rozhoduje několik let o podaných odvoláních a tato skutečnost je žalobci, resp. především jeho údajnému zástupci P. K. nepochybně známa, což ostatně vyplývá z celé řady jeho vyjádření v jiných případech, odkázal na vyjádření na Facebooku.

17. K námitce ohledně nejvyšší dovolené rychlosti konstatoval, že totožná námitka byla vypořádána již v napadeném rozhodnutí, na které proto odkázal.
18. K námitce ohledně souhrnného trestu uvedl, že je vždy nutné posuzovat, v jakém stádiu se to které řízení zrovna nachází, např. zda věc bude projednána jako přešůpek řidiče nebo nikoli (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č.j. 6 As 73/2016-40). Co se týče společného řízení, tak v řízení o přešůpku provozovatele vozidla se postupuje analogicky jako v trestním nebo přešůpkovém řízení. Odkázal na obdobný případ, jímž se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 6. 2009, č.j. 1 As 28/2009-62, dle kterého: „*Samotné porušení § 57 odst. 1 zákona o přešůpcích však nelze považovat za takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu.*“, a dále na rozsudek téhož soudu ze dne 18. 6. 2009, č.j. 1 As 28/2009-62 či ze dne 21. 6. 2018, č.j. 1 As 255/2017-27. Z ustálené judikatury tak vyplývá, že se sice v případě nevedení společného řízení jedná o vadu, ale nikoli tak závažnou, aby bylo nutné rozhodnutí rušit.
19. K námitkám ohledně nezákonného měření rychlosti, nepředvolání k ústnímu jednání a nezákonně zahájeného řízení uvedl, že tyto námítky již byly vypořádány v napadeném rozhodnutí.
20. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta a žalobci nebylo právo na náhradu nákladů řízení přiznáno.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. V souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. soud o věci rozhodl bez nařízení jednání.
22. Soud se zabýval v první řadě námitkou prekluze, neboť v případě její důvodnosti by musel bez dalšího učinit závěr o nemožnosti postihu žalobce za přešůpek podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. Jedná se o námitku, k níž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č.j. 3 As 57/2004-39).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

23. Dle ust. § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky promlčecí doba činí a) 1 rok, nebo b) 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč. Za přestupek spáchaný žalobcem je dle § 125f odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. možné uložit pokutu, přičemž pro určení její výše se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč. Dle § 31 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku, přičemž dle ust. § 32 odst. 2 písm. b) téhož zákona se promlčecí doba přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku nebo vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, přičemž přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.
24. V posuzovaném případě vyplývá ze správního spisu, že k jednání naplňujícímu skutkovou podstatu daného přestupku došlo dne 21. 10. 2018, nikoli tedy dne 9. 11. 2018, jak se uvádí v žalobě. Součástí správního spisu je též sdělení žalobce doručené správnímu orgánu I. stupně dne 15. 3. 2019 formou datové zprávy opatřené elektronickým podpisem žalobcem, dle kterého žalobce pro případ, že dojde k zahájení řízení o přestupku dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., svým zástupcem pro celé takové řízení zmocňuje obchodní společnost P. a ch., s.r.o., která žalobci řeší veškerou administrativu a přebírá též jeho korespondenci. Totožné sdělení obsahující zmocnění společnosti P. a ch. s.r.o. bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 25. 3. 2019 s tím, že se jednalo o scan podání opatřeného podpisem žalobce. Vyrozuměním a předvoláním k ústnímu jednání ze dne 4. 4. 2019, doručeným žalobci téhož dne, bylo zahájeno správní řízení o přestupku řidiče vozidla (tedy jiné správní řízení, než které je předmětem této žaloby), usnesením ze dne 27. 6. 2019 správní orgán I. stupně zastavil řízení o přestupku řidiče se žalobcem, odvolání podané proti tomuto rozhodnutí bylo žalovaným vyhodnoceno jako nepřipustné, a to usnesením ze dne 15. 10. 2019. Následně správní orgán vypracoval vyrozumění o zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla a o nařízení ústního jednání ze dne 27. 6. 2019 č.j. MHMP 1313168/2019/Dol, které bylo doručeno žalobci do datové schránky dne 27. 6. 2019. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 15. 8. 2019 a doručeno žalobci fikcí do datové schránky dne 26. 8. 2019. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 24. 2. 2020 a doručeno dne 6. 3. 2020 do datové schránky zmocněnce žalobce P. K. V tomto rozhodnutí žalovaný přisvědčil zčásti námitce žalobce, že v řízení nastal nezákonný postup, neboť správní orgán I. stupně nedoručil písemnost obsahující zahájení řízení zvolenému zmocněnci žalobce. Shledal však, že zmocněnec v řízení konal a byl se stavem řízení obeznámen, materiální stránka doručování byla naplněna a odvolací orgán neshledal tuto vadu za tak zásadní, aby měla vliv na zákonnost rozhodnutí.
25. Podle § 78 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky je řízení o přestupku zahájeno doručením oznámení o zahájení řízení podezřelému z přestupku nebo ústním vyhlášením takového oznámení.
26. Podle ust. § 34 odst. 1 správního řádu s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

27. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce již před zahájením správního řízení o přestupku provozovatele vozidla dle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. svým zástupcem pro toto řízení ustanovil společnost P. a ch., s.r.o. Udělení plné moci nebrání skutečnost, že dané řízení v té době dosud nebylo zahájeno, neboť z judikatury správních soudů vyplývá, že se jedná o přípustný postup. Na tuto judikaturu ostatně odkázal sám žalovaný ve sdělení došlém správnímu orgánu I. stupně dne 18. 12. 2019 sp.zn. 1736/2019-160-SPR/7. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č.j. 1 As 31/2017-33: „*Nejvyšší správní soud již v minulosti odmítl stěžovatelem vyjádřený právní názor, že plnou moc nelze udělit před zahájením správního řízení (viz např. rozsudek ze dne 1. 4. 2015, č.j. 1 As 9/2015-27, ze dne 25. 11. 2015, č.j. 2 As 167/2015-48, či ze dne 17. 12. 2015, č.j. 1 As 238/2015-28). Zastoupení účastníka řízení pak vzniká v okamžiku zahájení příslušného řízení. Z plné moci je zjevné, že byla udělena pro celé správní řízení vedené pod určenou spisovou značkou, přičemž z uvedené výzvy je zřejmé, že šlo o řízení o jiném správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 a odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.*” K tomu shodně též rozsudek ze dne 17. 12. 2015, č.j. 1 As 238/2015-28, který se týká obdobně formulované plné moci, jako je tomu v posuzovaném případě, a kde Nejvyšší správní soud rovněž akceptoval možnost udělení plné moci před zahájením správního řízení. Zároveň se v dané věci jednalo o plnou moc udělenou pro celé budoucí řízení ve smyslu ust. § 33 odst. 2 písm. b) správního řádu, společnost P. a ch., s.r.o. tedy byla zmocněna žalobcem k jeho zastupování pro celé řízení o přestupku provozovatele vozidla dle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., včetně doručování písemností.
28. Byl-li od počátku správního řízení o přestupku provozovatele vozidla vedeném pod sp. zn. S-MHMP 1763515/2018-Dol žalobce zastoupen zmocněncem, mělo být ve smyslu ust. § 34 odst. 1 správního řádu doručováno pouze tomuto zmocněnci, což se vztahuje též na písemnosti vyrozumění o zahájení řízení o přestupku ze dne 27. 6. 2019 a prvostupňové rozhodnutí, které však v obou případech správní orgán I. stupně doručoval pouze samotnému žalobci.
29. Žalovaný k tomu zaujal stanovisko v napadeném rozhodnutí, kdy považoval za důvodnou námitku žalobce ohledně nesprávného doručování, dovodil však, že materiální stránka doručení byla naplněna, neboť zmocněnec v řízení konal, tedy činil úkony, a byl se stavem řízení obeznámen. Soud tento názor nesdílí. Po zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla do doby vydání prvostupňového rozhodnutí a do dne 17. 8. 2019, kdy správnímu orgánu I. stupně byla doručena plná moc žalobce udělená P. K., obsahuje správní spis pouze dvě podání společnosti P. a ch., s.r.o., z nichž první je datová zpráva ze dne 26. 6. 2018, která se však vztahuje ke správnímu řízení o přestupku řidiče vozidla (jde o vyjádření žalobce k podkladům pro rozhodnutí, sdělení, že vozidlo řídil žalobce a návrh svědecké výpovědi), a druhé je podání ze dne 22. 7. 2019 zasláné formou e-mailu neopatřeného elektronickým podpisem, ve kterém zmocněnec žalobce podává odvolání proti usnesení ze dne 27. 6. 2019, č.j. MHMP 1311958/2019/Dol, tedy usnesení, kterým bylo zastaveno správní řízení o přestupku řidiče vozidla. Žádná z těchto písemností se tak netýká správního řízení ohledně přestupku provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. Není tak správný závěr žalovaného, že by materiální stránka doručení byla naplněna. K tomu soud konstatuje, že k přehlednosti správního řízení nepřispívá, pokud správní

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

orgány vedou obě správní řízení, tedy jak řízení ohledně přestupku řidiče vozidla, tak následné řízení ohledně přestupku provozovatele vozidla, pod stejnou spisovou značkou.

30. Ze správního spisu dále vyplývá, že teprve dne 11. 11. 2019 se zmocněnec společnost P. a ch., s.r.o. dozvěděl od žalobce o vydání prvostupňového rozhodnutí (viz přípis ze dne 11. 11. 2019 ve formě datové zprávy, kterou zmocněnec podal odvolání do neoznamenaného rozhodnutí).
31. Na základě výše uvedeného soud shledal, že promlčecí doba z hlediska přestupku provozovatele vozidla počala běžet den následující po posuzovaném skutku tj. dne 22. 10. 2018, v důsledku nesprávného doručení vyrozumění o zahájení řízení a prvostupňového rozhodnutí nedošlo těmito úkony k jejímu přerušení a tato lhůta marně uplynula dne 21. 10. 2019, tedy po vydání prvostupňového rozhodnutí. Napadené rozhodnutí přitom bylo vydáno dne 24. 2. 2020 a nabylo právní moci dne 6. 3. 2020, stalo se tak tudíž až v době, kdy již zanikla odpovědnost žalobce za přestupek provozovatele vozidla.
32. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud správní orgán nezastaví řízení o přestupku přesto, že odpovědnost za přestupek zanikla (nyní § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky), jedná se o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které má za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č.j. 3 As 57/2004-39).
33. Žalovaný tudíž v situaci, kdy sám shledal nesprávnost doručení v prvostupňovém řízení, měl přihlédnout k zániku odpovědnosti žalobce za projednávaný přestupek z důvodu uplynutí promlčecí doby, což byl povinen učinit z úřední povinnosti. Pokud tak neučinil, dopustil se podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
34. Z těchto důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., a to bez jednání, zároveň dle § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil také prvostupňové rozhodnutí, neboť u prekludovaného deliktu již nelze jinak, než zastavit řízení. Dále soud vrátil věc dle § 78 odst. 4 s.ř.s. žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.), tj. zohlední, že došlo k zániku odpovědnosti žalobce za přestupek v důsledku uplynutí promlčecí doby. S ohledem na zánik odpovědnosti žalobce za přestupek by posuzování dalších žalobních námitek soudem bylo již nadbytečné.
35. Pokud jde o návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí, nejedná se *stricto sensu* o žalobní námitku, neboť se netýká přímo napadených rozhodnutí. Tento návrh vznáší právní zástupce žalobce opakovaně a Nejvyšší správní soud se k němu již několikrát vyjádřil ve svých rozhodnutích, z posledních např. v rozsudku z 15. 9. 2019, č.j. 10 As 36/2019-33, kde uvedl: „Lze jen uvést, že způsob, jakým NSS standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta Mgr. Václava Voříška. Jak již

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

NSS mnohokrát uvedl, pokud „se Mgr. Václav Voříšek cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“ (viz usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, č.j. Nao 175/2017-161, obdobně srov. rozsudky ze dne 27. 3. 2019, č.j. 2 As 383/2017-46, ze dne 17. 1. 2019, č.j. 10 As 321/2017-38, a mnohé další).“ Vzhledem k tomu, že se jedná o žádost určenou Nejvyššímu správnímu soudu, nepovažuje již Městský soud v Praze za nezbytné se k této argumentaci žalobce dále vyjadřovat.

36. O nákladech řízení soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč, tedy celkem 6 200 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu) a náhrada hotových výdajů po 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 9 800 Kč. Pro úplnost soud dodává, že požadoval-li zástupce žalobce též přiznání odměny za podání repliky, takový úkon zástupcem v tomto řízení učiněn nebyl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. prosince 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.